

**Anna ŠEBESTOVÁ, Karel Stehlík jako spolutvůrce podoby jihočeského výtvarného umění. Bakalářská práce, Pedagogická fakulta JU, České Budějovice 2015, 59 stran včetně 8 stran příloh.**

Posudek oponentky:

Cílem předkládané práce bylo na příkladu lidského a uměleckého osudu Karla Stehlíka (1912-1985) ilustrovat proměny českého výtvarného umění a jeho řízení v druhé polovině dvacátého století; k této myšlence se alespoň autorka v úvodu hlásí (s. 7). Názvem práce své směřování vymezuje jihočeským regionem, tvrdí však, že Stehlíkův „umělecký význam nepřesáhl hranice“ regionu milevského (taktéž s. 7). Tyto tři teritoriální polohy bez pokusu o koordinaci alternují i v celém následujícím výkladu.

První tři kapitoly práce jsou věnovány Milevsku; vstupní otevírá kulturněhistorický profil města, dějinami kláštera počínaje. Další sleduje Stehlíkův Soukromý život a studia (název druhé kapitoly) v Milevsku s pramennou oporou zejména v Stehlíkových vzpomínkách. Za velmi zdařilou část práce lze považovat hledání zdrojů levicového smýšlení v rodových kořenech, byť autorčina transformace pramenné faktografie není vždy nejpřesnější („Smýšlením byl sociální demokrat, později přešel ke komunismu. Se svými soukmenovci [...] se [...] scházel [...]“ atp.). Po přehledu školních, učňovských a pracovních milevských let druhá kapitola Stehlíka dovede až na pražskou AVU. Škoda, že zdárná kompilace lidského vlivu profesora Otakara Nejedlého se v dalších částech práce nepromítne do vlivu uměleckého, resp. stylového srovnání s dílem Karla Stehlíka (nicneříkající formulace o vnímání přírody „v romantickém rozměru“ (s. 41). Rovněž chybí výtvarné souvislosti s kolegy z Nejedlého ateliéru. Autorka se usilovně drží chronologie, takže využije časového souběhu se Stehlíkovou politickou angažovaností, aby kapitolu posléze zakončila rodinným dědictvím jeho výtvarného talentu. Dvoustránková třetí kapitola tvoří jakési postskriptum k předchozímu výkladu a osobní Stehlíkovou účastí spojuje připomínku tradice slavného milevského masopustu se Sokolem a učitelskou profesí.

Po nástinu společenské a politické činnosti po roce 1948 (5. kapitola) konečně přichází část Dílo, jež měla zúročit veškerá předchozí zjištění, alespoň se pokusit o interpretaci, zachycení Stehlíkova stylového vývoje, vlivů, souvislostí tvořících onu názvem inzerovanou „podobu jihočeského výtvarného umění“ (Karel Štěch, Milan Peterka, V. V. Novák a další). Bez znalosti tohoto kontextu (i elementární znalosti výtvarné terminologie – viz kupř. výklad kresby tužkou, s. 45, nebo chápání plenéru, s. 25) nemůže být závěrečné shrnutí jiné než zmatečné: Stehlík byl „konzervativec“, nesený na vlně „oficiálního kurzu“ a pokračovatel tradičního „pojetí české krajinomalby z 19. století“. I některé z obrazových příloh, velmi dobře zvolených, napovídají jiný výklad, nehledě na předchozí kompilace se zmínkami o světle, expresi atd. Kvalitu Stehlíkova umění mohla autorka doložit i jeho aktuální recepcí, uvádí-li v seznamu zdrojů server Galerie Národní 25.

Při přejímání formulací z relevantní literatury autorka často chybuje (nevhodně užitý pojem loajalita ve vztahu učitele ke studentům, „Revoluční únor 1948 začal na Akademii rušně“,

„stranická činnost ve Straně“ a mnohé další). Velká písmena v termínech Únorový převrat či Strana mají významotvorný dosah, „socialistický socialismus“ je zřejmě překlep. Citace ze syntézy Dějin českého výtvarného umění V a VI/1 měly být uvedeny se jmény autorů jednotlivých statí, nikoliv s editory. Takto kupř. vypadlo jméno Vojtěcha Lahody, jenž se danou problematikou zabývá a jehož posluchači jistě tvoří související kvalifikační práce. Zkrácení citace zmiňovaného díla na „Dějiny českého 1958-2000“ rovněž nepovažuji za nejšťastnější.

Nicméně i přes uvedené výhrady jsou autorčiny zásluhy především v tom, že z uvedených pramenů a literatury sestavila základní fakta Stehlíkova života a působení do rámcového útvaru. Zejména obrazy milevského působení jsou zdařilé. Gramatické chyby se v práci nevyskytují (chybný plurál neutra), autorka prokázala, že znalost historikova řemesla ovládá. Proto ji doporučuji k obhajobě a hodnotím ještě stupněm

**v e l m i d o b ř e.**

V Českých Budějovicích 14. srpna 2015

  
doc. Dagmar Blümllová, CSc.